

זוהר שיר השירים

הוא ולא אחר במהרה

ובזהר חדש פרשת בלק על הפסוק אראנו ולא עתה וגו'. איתא, בכה רבי שמעון ואמר אי שהגלות יתמך, ומי יוכל לסבלו.. כמה קשה הדבר והזמן ארוך, כמה צרות על צרות עתידים לשונאי ישראל בגלות, וכמה ישלמו חיות הפראות, וכמה ישאגו לטרורף טרף ישראל בכל זמן וזמן עד קץ הימים, לסוף קץ הימים לפי שעות היום, בזמן זריחת השמש מן יום הששי, בעת שיזדמנו לפי מספר השנים של יובל ושמטה יהרו, שהיא רע"ד מן יום הששי,

לה' בעמלק, ויתעורר בעולם שיר פשוט כפול ומשולש ומרובע, שהוא האותיות שלו עולות עשר, י יהו יהוה ע"ב, בזמן ההוא ובכ"ן צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו והסידים ברנה יגילו, בתוספת אלף שתיתאה, התחלת הגלות בשנת עק"ב חרב ביהמ"ק, ואחרית הגלות עד השלמת רע"ב יהיה ער"ב, זהו שכתוב (שם מז) ער"ב וידעתם כי ה' הוציא אתכם וגו', (בראשית מד) כי עבדך ער"ב את הנער וגו': [[זכריה יד] והיה לעת ער"ב יהיה אור]: (ג-רימ).

ה' יקים את שכנתו מהגלות ויפייס אותו

זו הזוהר

ותתמשך להגרם בשלימות ב' שנים עד רע"ב, או אולי חושב מן החרב ב' שנים קודם, דהיינו מהתחלת המלחמה של החרב, כי יש דעות שונות בחשבון זמן החרב, ויש שמאחרים החרב ב' שנים, וזה לפי החשבון שהחרב היה בשנת תתכ"ו באלף הרביעי, אבל ב' החשבונות מורים על י"ט מאות זמן הגלות, והמתקן בז"ח (שפ"ד) במקום [רע"ד] במחילת כבודו לא הבין כוונת הזוהר שוכח תכלית הי"ד שנה שעבד יעקב אבינו אצל לבן הארמי, והמבין יבין בירור הדברים, והאל הטוב יכפר לי על שאני מגלה סוד, כי באה העת לחזק ידי רפות וברכים כושלות לאמץ, והאמנם שיש כמה דעות שהגאולה האחרונה תהיה על פי דרך הטבע, אבל גאולה השלימה תהיה רק באופן המובא בהר חדש, דביה זמנא יתקף קודשא בריך הוא ויפייס לאילתיה, דהיינו כנסת ישראל, בכמה פיוסין, ויתקוף בה ויוקים לה מעפרא, ולא שתקים מעצמה, איהו ולא אחרא, הוא ולא אחר, ויהי רצון שנזכה לראות בבוא לציון גואל צדק במהרה בימינו אמן.

אגב ראוי להעיר כאן בענין תחיית המתים, שכפי הנזכר בזהר הקדוש באיזה מקומות נראה שזמן תחיית המתים יהיה בשנת הארבעים אחר ביאת המשיח ולפי זמן הגאולה הנזכר לעיל ראוי להיות תחיית המתים בשנת תשס"ח, אבל בספר הקדוש אור החמה שעל הזוהר הקדוש בסדרא שמות דף י"ז של דפי הזוהר הקדוש מביא בשם הרמ"ק זצ"ל בקבלה שתחיית המתים תהיה בשנת ת"ת באלף הששי, וצריך עיון, אבל יש לומר כוונת הזוהר הקדוש שארבעים שנה אחר ביאת המשיח תתחיל תחיית המתים בפרטיות כמות כמות של גדולי הדור, וגם הם יחיו מתים אחרים במשנתם אשר בידם מעט מעט כידוע דרשת חז"ל, וימשך עד שנת ת"ת שאז תהיה תחיית המתים הכללית ואז תגמור התחיה שרבים מישיני אדמת עפר יקיצו מעצמם לחיי עולם.

שעולה ע"ב, ועם מספר עשר האותיות שלו עולה פ"ב כזה י יהו יהוה, ואחרי ככלות י"ט מאות שנות הגלות בשנת תשכ"ח באלף הששי ישאר ע"ב שנה מן מאה השמינית כמנין בכ"ן, וזהו דברי הזוהר הקדוש שמרמז ואומר שאז יתקיים ובכ"ן צדיקים יראו וישמחו וכו' בתוספות אלף שתיתאה, היינו בתוספות שבת, ועד תשלום רע"ב יהיה ער"ב, פירוש שעד תשלום רע"ב שנה מן האלף הששי, שכל זה יחשב לזמן תוספות שבת, יהיה הער"ב של הגאולה הנרמז בהפסוק ער"ב וידעתם כי ה' הוציא אתכם וגו', והפסוק כי עבדך ער"ב את הנער וגו', ואני מוסיף הכתוב (זכריה יד) והיה לעת ער"ב יהיה אור, לכל בני ישראל, עוד אני יהודה הקטן נתן בזה סימן של משלוח היונה מן התיבה לאחר המבול, משלוח הראשון רמז על גלות בבל ע' שנה, ואחר שלא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו תיכף, ומשלוח השני רמז על גלות אדום ותשב אליו לעת ער"ב, וזה דבר המובן בודאי שבאם יזכו ישראל תהיה הגאולה קודם באופן של אחישנה, גם יוכל להיות שעל ידי חבלי משיח גדולים ורעים מאד תתקדם הגאולה כמו שחב הקדוש ברוך הוא לעשות את הקץ במצרים.

עתה אפרש דברי הזוהר חדש שאומר שזמן קץ האחרון הוא לסוף יומיא כפום שעתא דיומא בעידן די זרח שמשא מן יומא שתיתאה בשעתא דיזדמנון לפום מנין שנין דיובל ושמטה כחדא דאיהו רע"ד מן יומא שתיתאה וכו', הנה כל מבין יבין דבריו דהיינו הך כדברי הרעיא מהימנא, ומה שאומר לסוף יומיא כפום שעתא דיומא בעידן די זרח שמשא מן יומא שתיתאה, כונתו על עת הצהרים לפי החשבון שיומו של הקדוש ברוך הוא הוא אלף שנים, ומה שאמר בשעתא דיזדמנון לפום מנין שנין דיובל ושמטה כחדא דאיהו רע"ד, הוא כוונה פשוטה וברורה כי יובל ושמטה גימטריא של שניהם הוא רע"ד, והמבין יבין, ומה שאמר מן יומא שתיתאה, כוונתו על השנים הנותרות מן יומא שתיתאה שהוא אלף הששי והיא שנת תשכ"ו, ומה שהזוהר חדש מחולק עם הרעיא מהימנא ומקדים הקץ ב' שנים, יש לומר כוונתו שהגאולה תתחיל ב' שנים קודם